

[Indenrigsministeren.]

over paa andre. Nej, det er jo det fiffige, at man ophæver Skatterne her, men Partiet lægger dem ikke over paa andre. Det ærede Medlem udtalte, at det vilde være meget vanskeligt at fremsætte saadanne Forslag, og det er jeg enig med ham i. Men det ærede Medlem vil ikke, hvis han vil være rimelig over for mig, benægte, at det er ham og hans Parti, der har Pligt til at angive, hvor disse Skatter da skal udskrives. Det har det ærede Medlem ikke villet gøre, fordi han ikke tør komme med Forslag her i Tinget om Udskrivning af 30—40 Millioner i Skatter paa et andet Grundlag. Det tør det ærede Medlem ikke, fordi han ved, at saa vil Situationen blive den, at naar vi skal drøfte disse Spørgsmaal ude i Befolkningen, kommer vi ikke til at tale om den Skattnedsættelse, der foreslaas, men saa kommer vi til at tale om de enormt forhøjede Skatter, som det ærede Medlem vil paalægge paa et fuldkommen urimeligt Grundlag.

Jeg vil blot i denne Forbindelse nævne, at hvis man tænker sig at gaa den Vej, som man formentlig var inde paa i sin Tid, at det væsentligste af Beløbet skal udskrives paa andre kommunale Skatter, altsaa inden for Kommunerne — det lader sig jo høre, det er en Fremgangsmaade —, da vil det ikke komme til at virke som en Lettelse for Landbruget som saadant; det vil for de mindre Landbrugere komme til at virke som en Skatteforhøjelse og kun som en Skattnedsættelse for de store Landbrugere. Men det ærede Medlem er jo ikke berettiget til i en Tid, hvor der er Landbrugskrise, at forelægge Forslag, der virker som enorm Lettelse for det største Landbrug, men som Skatteforhøjelse for det mindre Landbrug.

Jeg kan ikke nægte, at den Stilling, det ærede Medlem og hans Parti har taget: positivt at nægte at opgive, hvor disse Skatter skal udskrives, virker særlig forunderligt paa mig, thi for saadan noget som en halv Time siden stod det ærede Medlems Ordfører i Folketinget og udtalte, at Det konservative Folkeparti aldrig har stillet Forslag uden at anvise Dækning for Udgifterne. Ja, saadan taler man i det ene Ting, og samtidig staar man i det andet Ting og forelægger Forslag, der forudsætter 30 Mill. Kr. nye Skatter, men uden at anvise, hvor de skal tages. Jeg tror ikke, man skal bære sig ad paa den Maade, for det holder ikke. Man kan vifte nogle Mennesker om Næsen med, at man har villet skabe saa og saa stor en Lettelse, men naar Folk saa oplyses om, at man ikke har villet staa inde for, hvordan det skulde

gaa til, falder det tilbage paa det paagældende Parti selv.

Til den ærede Ordfører for Venstre skal jeg sige, at jeg tror ikke meget paa Realitetsforhandlinger mere i denne Samling. Jeg har i det andet høje Ting fremsat Forslag om Støtte til Kommunerne, men det har ikke været muligt at faa Venstre til overhovedet at tage Standpunkt til Forslaget. Man siger, at man ikke vil tage Standpunkt; man vil ikke standse Lovforslaget i Folketinget — det er meget venligt, eftersom man ikke kan gøre det —, men hvad Partiet vil, oplyser man ikke. Vi kan lige saa godt sige det, som det er: Forhandlingerne her i det høje Landsting har i de sidste Maaneder artet sig saadan, at vi meget stærkt nærmer os til det Punkt, hvor Forfatningen ikke længer fungerer efter de Forudsætninger, der maa være for enhver Forfatning. Det er jo Sandheden! Men jeg kan ikke nægte, naar jeg ser ud over denne Sal, at jeg tvivler om, at denne Forsamling i det lange Løb har Styrke til at paatage sig Ansvar herfor.

Ordføreren for Forslagsstillerne (S. Rasmussen): Den højtærede Minister udtalte, at han troede ikke, det var den rigtige Maade, vi gik frem paa. Jeg tror heller ikke, det er den rigtige Maade, den højtærede Minister tager dette Forslag paa. Hvad Dækningen angaar, kunde jeg have forstaaet, om den højtærede Minister havde sagt i sin første Tale, at hvis der havde foreligget Dækningsforslag fra vor Side, vilde han være gaaet ind i en Forhandling, men vi lagde jo alle sammen Mærke til, at Ministeren straks afviste Lovforslaget og ikke gjorde den Bemærkning, at det eneste, han havde imod det, var, at der manglede Dækning. Derfor vil jeg gentage, at den Dag Ministeren gaar ind i en Realitetsforhandling om dette Lovforslag, skal vi fra vor Side ogsaa være villige til at anvise Dækning, naar vi kan blive klar over, hvor stort et Beløb det vil dreje sig om.

Den højtærede Minister har før staaet her og erklæret sig villig til at give Landbruget Lettelser, Rentelettelser o. s. v., o. s. v.; Regeringen havde saadan en god Vilje til at hjælpe Landbruget i denne vanskelige Tid. Nu ved Ministeren, at Bestræbelserne ikke hidtil er lykkedes, men her er et Forslag, som Venstre og Konservative i alt Fald en Gang har været enige om var et Forslag, der kunde hjælpe Landbruget betydeligt, og vi for vort Vedkommende mener det den Dag i Dag. Er der noget at rette ved det paa et eller andet Punkt, er vi villige dertil, men selve Krævet om at lette Skatterne paa fast Ejendom mener vi er saa berettiget, at hvis